

Verslag van de muziekmiddag in de vrouwengevangenis op 11 november jl. in Heerhugowaard.

11 november kwam Dick Verbeeck een workshop geven in de gevangenis waar ik het laatste half jaar vrijdags met de Spaanssprekende vrouwen (drugskoeriersters) gezongen heb. Het was bedoeld als een extra muziekactiviteit voor alle vrouwen uit de gevangenis, die mogelijk werd gemaakt door een gift van de plaatselijke kerkelijke caritasinstelling.

De middag begon met het uitladen van de 6 grote trommels en hele grote canvas tas met allerlei percussiemateriaal.

We togen naar de bibliotheek in de gevangenis en daar maakten we een grote kring met stoelen. Er kwamen twee groepen van 14 vrouwen achter elkaar De eerste groep vrouwen ging zitten en kon om 2 uur beginnen.

Dick Verbeeck gaf iedereen een groot stuk geschaafd hout en twee kleine geschaafde houtjes. We deden het grote stuk op onze schoot en gingen eerst op allerlei manieren roffelen met de kleine stukjes op het grote stuk. Het klonk alsof er een stel paarden langskwam! Daarna maakte ieder achter elkaar een tik op het hout en gingen we bepaalde ritmes maken en ook ieder een eigen ritme allemaal door elkaar heen, je moest je dan richten op de overbuurvrouw en je ritme zo veranderen dat die helemaal overeenkwam met haar ritme, vervolgens moest je het ritme van alle andere vrouwen goed beluisteren en samen komen tot een geheel.

Ook gingen we zingen. Iemand werd gevraagd wat voor te zingen (klanken maar ook b.v. een lied in eigen taal). Zo begon een Roemeense vrouw met het spontaan maken van allerlei klanken die we nadeden, ze ging eigenlijk geleidelijk over in het zingen van stukjes lied, waarop Dick haar toen vroeg het hele lied voor ons te zingen , zo hebben we stukjes Roemeens en later in de tweede groep Hindoestaans, Russisch en Surinaams nagezongen en omdat het Sint Maarten was uiteraard ook een Sint Maarten liedje. Een grote donkere wat schuchtere Surinaamse vrouw wilde ons wel een echt Indiaans Surinaams ritme laten horen. Een Russische vrouw die de smaak van het voorzingen te pakken had gekregen daagde ons steeds meer uit met het laten imiteren van haar Russische klanken, dit tot grote hilariteit van de Surinaamse dames, die de grootste moeite hadden met vormen van deze klanken. Toen werden de grote trommels , koebellen en rammelaars erbijgehaald. Iemand begon een ritme en de anderen volgden. Dat werd vooral met de Antilliaanse, Surinaamse groep een geweldig feest met veel energie. De vrouwen waren heel erg vertrouwd met de trommels, ze trommelden en zongen tegelijk, het was enig om te zien en muzikaal zo mooi! Het geluid was ook tot ver te horen, ook de directeur en andere gevangenen kwamen kijken. Een soliste begon b.v. te zingen met zo'n prachtige open borststem, vervolgde met een roffel op de djembe. Dan als in een soort vraag en antwoordspel stond er een andere vrouw op en zong met al even zo'n volle stem onder begeleiding van de trommels en de kleine percussie van de andere vrouwen.

Om 4 uur rondde Dick het feest af en de vrouwen bedankten hem en mij vroegen Dick weer snel terug te komen.

Evelien Meijman